

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2416/2561

นางวลัยรัตน์ ฉ่ำเฉลิม โจทก์ นายรุ่ง ศักดิ์ กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 301, ป.พ.พ. มาตรา 420, ป.พ.พ. มาตรา 425, ป.วิ.พ. มาตรา 176

ย่อ / หลักกฎหมาย

ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 176 บัญญัติถึงผลการถอนฟ้องว่า โจทก์อาจนำฟ้องมาขึ้นใหม่ได้ แสดงว่าการถอนฟ้องไม่ได้ทำให้หนี้ระงับ จึงไม่ใช่การปลดหนี้ อันเป็นเรื่องความระงับแห่งหนี้ จำเลยที่ 1 และที่ 2 ต่างคนต่างทำละเมิดก่อให้เกิดความเสียหายแก่โจทก์สามารถแยกออกจากกันได้ซึ่งต่างคนต่างต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนตามสมควรแก่พฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งละเมิดที่ตนกระทำ เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่าความเสียหายตามฟ้องเกิดขึ้นจากความประมาทเลินเล่อของจำเลยที่ 2 เท่านั้น มิได้เกี่ยวกับจำเลยที่ 1 การที่โจทก์ถอนฟ้องจำเลยที่ 1 จึงไม่ทำให้จำเลยที่ 2 และที่ 3 หลุดพ้นจากความรับผิดชอบต่อโจทก์ สำหรับจำเลยที่ 3 เป็นนายจ้างของจำเลยที่ 2 ต้องร่วมกันรับผิดชอบกับลูกจ้างในผลแห่งละเมิดซึ่งจำเลยที่ 2 ลูกจ้างได้กระทำไปในทางการที่จ้าง ส่วนจำเลยที่ 4 เป็นผู้รับประกันภัยจำเลยต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อความวินาศภัยตามเงื่อนไขที่กำหนดในกรมธรรม์ประกันภัย ความรับผิดชอบของจำเลยที่ 2 ที่ 3 และที่ 4 ที่มีต่อโจทก์ จึงเป็นความรับผิดชอบในหนี้จำนวนเดียวกันอันจะแบ่งกันชำระมิได้ ต้องร่วมรับผิดชอบอย่างลูกหนี้ร่วมตาม ป.พ.พ. มาตรา 301 จำเลยที่ 4 ชำระเงินค่าสินไหมทดแทนให้แก่โจทก์ตามวงเงินในกรมธรรม์ประกันภัยแล้วส่วนหนึ่งจำเลยที่ 2 และที่ 3 จึงได้รับประโยชน์ในส่วนนี้ ไม่ต้องรับผิดชอบ ในค่าเสียหายส่วนที่โจทก์ได้รับจากจำเลยที่ 4 ไปแล้วอีก

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องโดยได้รับอนุญาตให้ยกเว้นค่าธรรมเนียมศาลขอให้บังคับจำเลยทั้งสี่ร่วมกันชำระเงิน 4,481,486.60 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงิน 4,400,123.60 บาท นับถัดจากวันฟ้องจนถึงวันชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยทั้งสี่ให้การขอให้ยกฟ้อง ระหว่างพิจารณา โจทก์ขอถอนฟ้องจำเลยที่ 1 และที่ 4 ศาลชั้นต้นอนุญาตจำหน่ายคดีสำหรับจำเลยที่ 1 และที่ 4 ออกจากสารบบความ ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยที่ 2 และที่ 3 ร่วมกันชำระเงิน 2,037,632.76 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับถัดจากวันฟ้อง (ฟ้องวันที่ 29 สิงหาคม 2554) เป็นต้นไป จนกว่าชำระเสร็จแก่โจทก์ กับให้จำเลยที่ 2 และที่ 3 ร่วมกันใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความ 20,000 บาท สำหรับค่าฤชาธรรมเนียมศาลที่โจทก์ได้รับยกเว้น ให้จำเลยที่ 2 และที่ 3 ร่วมกันชำระต่อศาลในนามของโจทก์ จำเลยที่ 2 และที่ 3 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่า ศาลฎีกามีคำพิพากษาถึงที่สุดในคดีอาญาแล้วว่าจำเลยที่ 2 ซึ่งเป็นลูกจ้างของจำเลยที่ 3 ชำระโดยประมาทเป็นเหตุให้โจทก์ได้รับอันตรายสาหัส โจทก์เรียกร้องค่ารักษาพยาบาลเพียงส่วนต่างจากสิทธิการรักษาของบัตรประกันสุขภาพถ้วนหน้า (บัตรทอง) ที่โจทก์ต้องเสียค่าใช้จ่ายเองเป็นเงิน 202,448.60 บาท เท่านั้น ค่ารักษาพยาบาลต่อเนื่องปรากฏตามหลักฐานเป็นเงิน 25,418.50 บาท ค่ารถแท็กซี่เดินทางไปกลับจากบ้านไปโรงพยาบาลที่ศาลชั้นต้นกำหนดครั้งละ 500 บาท เหมาะสมแล้ว จึงกำหนดค่าเสียหายส่วนนี้เป็นเงิน 20,500 บาท ค่าจ้างคนเฝ้าใช้ โจทก์ฟ้องเรียกค่าใช้จ่ายเดือนละ 18,000 บาท เป็นเวลา 109 วัน เป็นเงิน 65,400 บาท ที่ศาลชั้นต้นกำหนดให้

โจทก์ 100,000 บาท จึงเกินค่าฟ้อง ศาลอุทธรณ์จึงเห็นสมควรกำหนดให้ 65,400 บาท ค่ารักษาพยาบาลต่อเนื่องอาการติดเชื้อที่ต้นขาด้านซ้ายที่ศาลชั้นต้นกำหนด 200,000 บาท ค่าใช้จ่ายสำหรับการผ่าตัดและกายภาพบำบัดในอนาคต 250,000 บาท ค่าขาดรายได้ในการประกอบการทำงานทั้งในเวลาปัจจุบันและอนาคต 358,333.33 บาท และค่าทุนทุกข์ทรมานด้วยการผ่าตัด เสียบุคลิกภาพ หมดสิ้นอนาคตในการทำงาน 500,000 บาท ที่ศาลชั้นต้นกำหนดมานั้น เหมาะสมแล้ว และพิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยที่ 2 และที่ 3 ร่วมกันชำระค่าสินไหมทดแทน 1,622,100.43 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าชำระเสร็จแก่โจทก์ นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ จำเลยที่ 2 และที่ 3 ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้แย้งกันในชั้นนี้รับฟังเป็นยุติว่า เมื่อวันที่ 29 สิงหาคม 2553 เวลาประมาณ 4 นาฬิกา จำเลยที่ 1 ขับรถยนต์โดยสาร หมายเลขทะเบียน 31 - 5565 กรุงเทพมหานคร มีโจทก์นั่งโดยสารไปตามถนนสายเอเชีย มุ่งหน้ากรุงเทพมหานคร เมื่อถึงที่เกิดเหตุจำเลยที่ 1 ขับรถด้วยความประมาทจนรถเสียหลักพลิกตะแคงชนอัดกับแท่งปูนกั้นตถนน ต่อมาประมาณ 30 นาที จำเลยที่ 2 ขับรถยนต์บรรทุกสินค้า หมายเลขทะเบียน 96 - 9054 กรุงเทพมหานคร ของจำเลยที่ 3 แล่นมาในช่องเดินรถขวาสุดมุ่งหน้ากรุงเทพมหานครด้วยความประมาทชนท้ายรถยนต์โดยสารที่โจทก์นั่งโดยสารมา เป็นเหตุให้โจทก์ได้รับบาดเจ็บสาหัส จำเลยที่ 1 และที่ 2 ถูกฟ้องเป็นคดีอาญาและศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดแล้วว่า จำเลยที่ 1 กระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัสและอันตรายแก่กายหรือจิตใจ และจำเลยที่ 2 กระทำโดยประมาทเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายรับอันตรายสาหัส และรับอันตรายแก่กายหรือจิตใจ จำเลยที่ 4 ชำระเงิน 1,000,000 บาท ตามกรมธรรม์ประกันภัยให้แก่โจทก์แล้ว ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยมีว่า จำเลยที่ 2 และที่ 3 หลุดพ้นความรับผิดชอบโจทก์หรือไม่ ที่จำเลยที่ 2 และที่ 3 ฎีกาว่า โจทก์ถอนฟ้องจำเลยที่ 1 และที่ 4 โดยจำเลยที่ 2 และที่ 3 มิได้ให้ความยินยอม เท่ากับโจทก์ยินยอมปลดหนี้ให้แก่จำเลยที่ 1 และที่ 4 ซึ่งเป็นลูกหนี้ร่วม ย่อมเป็นไปเพื่อประโยชน์แก่จำเลยที่ 2 และที่ 3 ด้วย จำเลยที่ 2 และที่ 3 จึงหลุดพ้นความรับผิดชอบ เห็นว่า ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 176 บัญญัติถึงผลการถอนฟ้องว่า โจทก์อาจนำฟ้องมาขึ้นใหม่ได้ แสดงว่าการถอนฟ้องไม่ได้ทำให้หนี้ระงับ จึงไม่ใช้การปลดหนี้ อันเป็นเรื่องความระงับแห่งหนี้ ดังที่จำเลยที่ 2 และที่ 3 อ้างมาในฎีกา จำเลยที่ 1 และที่ 2 ต่างคนต่างทำละเมิดก่อให้เกิดความเสียหายแก่โจทก์สามารถแยกออกจากกันได้ซึ่งต่างคนต่างต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนตามสมควรแก่พฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งละเมิดที่ตนกระทำ เมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ดังวินิจฉัยแล้วว่าความเสียหายตามฟ้องเกิดขึ้นจากความประมาทเลินเล่อของจำเลยที่ 2 เท่านั้นมิได้เกี่ยวกับจำเลยที่ 1 การที่โจทก์ถอนฟ้องจำเลยที่ 1 จึงไม่ทำให้จำเลยที่ 2 และที่ 3 หลุดพ้นจากความรับผิดชอบโจทก์ สำหรับจำเลยที่ 3 เป็นนายจ้างของจำเลยที่ 2 ต้องร่วมกันรับผิดชอบกับลูกจ้างในผลแห่งละเมิดซึ่งจำเลยที่ 2 ลูกจ้างได้กระทำไปในการที่จ้าง ส่วนจำเลยที่ 4 เป็นผู้รับประกันภัยจำเลยต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อความวินาศภัยตามเงื่อนไขที่กำหนดในกรมธรรม์ประกันภัย ความรับผิดชอบของจำเลยที่ 2 ที่ 3 และที่ 4 ที่มีต่อโจทก์จึงเป็นความรับผิดชอบในหนี้จำนวนเดียวกันอันจะแบ่งกันชำระมิได้ ต้องร่วมกันรับผิดชอบอย่างลูกหนี้ร่วมตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 301 เมื่อจำเลยที่ 4 ชำระเงินค่าสินไหมทดแทนให้แก่โจทก์ตามวงเงินในกรมธรรม์ประกันภัยแล้ว การที่โจทก์ได้รับชำระหนี้จากจำเลยที่ 4 ในความเสียหายดังกล่าวไปแล้วส่วนหนึ่ง จำเลยที่ 2 และที่ 3 จึงได้รับประโยชน์ในส่วนนี้ไม่ต้องรับผิดชอบ

ในค่าเสียหายส่วนที่โจทก์ได้รับจากจำเลยที่ 4 ไปแล้วอีก ฎีกาของจำเลยที่ 2 และที่ 3 ประการนี้ ฟังขึ้นบางส่วน ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยประการสุดท้ายมีว่า จำเลยที่ 2 และที่ 3 ต้องร่วมกันรับผิดชอบ โจทก์เพียงใด เห็นว่า แม้โจทก์จะมีใบเสร็จรับเงินค่าจ้างคนเฝ้าไข้มาแสดงเพียง 1 เดือน แต่เมื่อ โจทก์นำสืบว่าตามระเบียบของโรงพยาบาลต้องมีคนเฝ้าไข้และโจทก์ต้องจ้างคนเฝ้าไข้ขณะนอน รักษาตัวที่โรงพยาบาลโดยจำเลยที่ 2 และที่ 3 ไม่นำสืบให้เห็นเป็นอย่างอื่น พยานหลักฐานของ โจทก์จึงมีน้ำหนักฟังได้ว่าโจทก์ต้องเสียค่าจ้างคนเฝ้าไข้รวมค่าอาหารเดือนละ 16,000 บาท ตามที่ โจทก์นำสืบไม่ใช่เดือนละ 18,000 บาท ตามฟ้อง เมื่อคิดเฉลี่ยวันละ 533.33 บาท เป็นเวลา 109 วัน ตามฟ้องเป็นเงิน 58,132.97 บาท สำหรับค่ารักษาพยาบาลต่อเนื่องอาการติดเชื้อที่ต้นขาและ ค่าใช้จ่ายสำหรับการผ่าตัดและกายภาพบำบัดในอนาคต ที่จำเลยที่ 2 และที่ 3 ฎีกาว่า โจทก์ไม่นำสืบว่าโจทก์ต้องเสียค่าใช้จ่ายส่วนนี้ โจทก์จึงไม่มีสิทธิเรียกร้องและศาลไม่อาจกำหนดให้ได้นั้น เห็นว่า หลังจากโจทก์รักษาตัวที่โรงพยาบาลถึงวันที่ 27 ธันวาคม 2553 และรักษาต่อเนื่องถึงวันที่ 25 มีนาคม 2559 โจทก์ไม่นำสืบว่า โจทก์ต้องเสียค่ารักษาพยาบาลเนื่องจากเกิดจากการติดเชื้อ แต่อย่างใด จึงเห็นสมควรไม่กำหนดค่าเสียหายส่วนนี้ให้ แต่โจทก์นำสืบว่า เหล็กที่ตามอยู่ด้านหลัง ยังไม่ได้เอาออก จำเลยที่ 2 และที่ 3 ไม่สืบพยาน ข้อเท็จจริงจึงฟังได้ว่า ในอนาคตโจทก์ต้องผ่าตัด เพื่อเอาเหล็กที่ตามอยู่ด้านหลังออก และอาจต้องทำกายภาพบำบัด โจทก์จึงต้องเสียค่าใช้จ่ายในส่วนนี้ ที่ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์กำหนดค่าใช้จ่ายสำหรับการผ่าตัดและกายภาพบำบัด ในอนาคต 250,000 บาท นั้น เหมาะสมแล้ว ส่วนค่าขาดรายได้ในการประกอบกิจการงานทั้งในเวลา ปัจจุบันและอนาคต และค่าทบทวนทุกข์ทรมานด้วยการผ่าตัด เสียบุคลิกภาพ หดสั้นอนาคตใน การทำงาน ที่จำเลยที่ 2 และที่ 3 ฎีกาว่า โจทก์นำสืบไม่ได้ว่าโจทก์มีรายได้เดือนละ 50,000 บาท โจทก์เสียบุคลิกภาพตลอดไปและหมดอนาคตในการทำงาน และโจทก์อายุ 63 ปีแล้ว โจทก์จึงไม่มี รายได้และขาดรายได้ดังกล่าวจริงนั้น โจทก์นำสืบว่า โจทก์ประกอบธุรกิจส่วนตัว ขณะเกิดเหตุ โจทก์เป็นที่ปรึกษาของคณะกรรมการรัฐสภา ปัจจุบันด้านหลังมีอาการเสบบริเวณปลาย ประสาทและเหล็กที่ตามอยู่ด้านหลังยังไม่ได้เอาออก ส่วนบริเวณหัวเข่ามีอาการเจ็บอยู่ตลอดเวลา ทำให้โจทก์ไม่สามารถเดินได้ตามปกติ เดินได้อยู่เป็นเวลานานก็ต้องพัก ขาไม่สามารถงอได้ ตามปกติ จำเลยที่ 2 และที่ 3 ไม่สืบพยานหักล้างรับฟังได้ตามที่โจทก์นำสืบว่า ขณะเกิดเหตุโจทก์ ยังสามารถทำงานและมีรายได้ แต่หลังเกิดเหตุโจทก์ต้องทนทุกข์ทรมานจากการบาดเจ็บ ไม่ สามารถเดินได้เป็นปกติ มีอาการเจ็บหัวเข่าอยู่ตลอดเวลา และเสียบุคลิกภาพ โจทก์จึงเสีย ความสามารถประกอบกิจการงานบางส่วนที่ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์กำหนดค่าขาดรายได้ในการ ประกอบกิจการงานทั้งในเวลาปัจจุบันและอนาคต 358,333.33 บาท และค่าทบทวนทุกข์ทรมานด้วยการ ผ่าตัด เสียบุคลิกภาพหดสั้นอนาคตในการทำงาน 500,000 บาท นั้น เหมาะสมแล้ว ศาลฎีกา เห็นฟ้องด้วย ส่วนที่จำเลยที่ 2 และที่ 3 ฎีกาว่า จำเลยที่ 4 ชำระค่าเสียหายให้โจทก์แล้ว 1,000,000 บาท ซึ่งทวงความเสียหายที่โจทก์ได้รับแล้ว เห็นว่า เมื่อโจทก์ได้รับชำระหนี้สินไหมทดแทนจาก จำเลยที่ 4 แล้ว 1,000,000 บาท จึงต้องหักเงินดังกล่าวออกจากจำนวนที่จำเลยที่ 2 และที่ 3 จะ ต้องชำระให้แก่โจทก์ตามคำพิพากษา ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาโดยมิได้หักเงินจำนวนดังกล่าว ออกจากค่าเสียหายที่จำเลยที่ 2 และที่ 3 ต้องชำระแก่โจทก์นั้น ไม่ชอบ ฎีกาของจำเลยที่ 2 และที่ 3 ประการนี้ฟังขึ้นบางส่วน ดังนั้น จำเลยที่ 2 และที่ 3 ต้องร่วมกันชำระค่ารักษาพยาบาลในส่วนต่าง 202,448.60 บาท ค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลต่อเนื่อง 25,418.50 บาท ค่ารถแท็กซี่เดินทางไป กลับจากบ้านไปโรงพยาบาล 20,500 บาท ค่าจ้างคนเฝ้าไข้ 58,132.97 บาท ค่าใช้จ่ายสำหรับการ

ผ่าตัดและกายภาพบำบัดในอนาคต 250,000 บาท ค่าขาดรายได้ในการประกอบการทำงานทั้งใน
เวลาปัจจุบันและอนาคต 358,333.33 บาท และค่าทุนทุกซ์ทรมาณด้วยการผ่าตัด เสียบุคลิกภาพ
หมดสิ้นอนาคตในการทำงาน 500,000 บาท หักค่าสินไหมทดแทนที่จำเลยที่ 4 ชำระให้โจทก์แล้ว
1,000,000 บาท คงเหลือเงิน 414,833.40 บาท พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยที่ 2 และที่ 3 ร่วมกัน
ชำระเงิน 414,833.40 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับถัดจากวันฟ้องจนถึงวันชำระ
เสร็จแก่โจทก์ ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นฎีกาให้เป็นพับ นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษา
ศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

สันต์ชัย ล้อมณีนพรัตน์ · ธงชัย เสนามนตรี · เสมอดาว เดชาติวงศ์ ณ อยู่ธยา

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2416/2561>